

hvem den havde skæppet ganske overordentlig godt, idet den gav de Procenter, jeg før nævnte.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg vilde lade skinne igennem, at den forrige Regering havde givet Hr. Ballin en gunstig Stilling til at tjene mange Penge, men, sagde det ærede Medlem, det er den efterfølgende Regering, som har besørget Udmærkelsen. Sagen forholder sig tværtimod saaledes, at den forrige Regering, som har givet den vedkommende Pengene, ogsaa vilde have givet ham Udmærkelsen — den blev bare jaget for tidligt ud af Fjerene og fik derfor ikke besørget, hvad der var Hensigten.

Hauge: Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han i Virkeligheden erklærede sig enig med mig i Princippet, men at han paa Grund af Omstændighederne saa sig nødsaget til at være uenig med mig, hvilket udlagt betyder, at han saa sig nødsaget til paa Grund af de politiske Konstellationer her i Tinget at stemme lidt ved Siden af, hvad hans Overbevisning egentlig tilsagde ham. Det beklager jeg for det ærede Medlems Skyld. Det ærede Medlem drog selv Konsekvensen af det her foreslaaede, idet han sagde, at om føje Tid kunde man formentlig vente, at ogsaa Sukkerroedyrkerne vilde stille Krav om at faa Penge tilbagebetalt af Statskassen, og saa haabede det ærede Medlem, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup vilde stille sig ved hans Side og være med til at kræve af Landbrugsministeren, at han stillede de Millioner til Raadighed for Sukkerroedyrkerne, som eventuelt maatte være til Stede som Overskud, naar Sukkerordningen ophører. Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse, at han ikke her skal stille Forventningerne alt for højt. Den højtærede Landbrugsminister siger allerede: Hør! Det ærede Medlem skal ikke stille sine Forventninger alt for højt, alene af den Grund, at der ingen Sukkerroedyrkere findes i Jylland.

Det ærede Medlem fandt, at det i og for sig var Udtryk for en smuk Tanke, naar jeg foreslog at stille det Beløb, her er Tale om, til Raadighed for Grundforbedringsarbejder, men udtalte, at der ingen særlig Grund var til at sætte dette i Forbindelse med Arbejder, som skulde udføres ved de nye Husmandsbrug, der nu oprettes, idet Jorderne ved disse Husmandsbrug var af en saadan Beskaffenhed, at de ikke trængte til Grundforbedringer. Jeg har ikke med

mine Udtalelser villet pege paa en bestemt Gruppe af Jordbrug, som skulde trænge til Grundforbedringsarbejder, jeg har talt om Sagen i al Almindelighed og i Forbigaaende henvist til, at der her i Tinget var sagt, at selv nyoprettede Husmandsbrug trængte til Grundforbedring; og saa var det kun rimeligt, hvis den paagældende ikke var i Stand til selv at lade disse Arbejder udføre i rette Tid, at det offentlige traadte hjælpende til. Men det erkendes af Landbrugsministeren, at Grundforbedringsarbejder er nødvendige i vid Udstrækning Landet over, og da vi i saa høj Grad trænger til at øge vor Landbrugsproduktion, forekommer det mig meget rimeligt, at jeg har stillet Forslaget, og jeg beklager det ikke, skønt det har faaet en saadan Afvisning af den højtærede Landbrugsminister, som Tilfældet er.

Den højtærede Landbrugsminister beklagede min Stilling. Han beklagede, at jeg ikke vilde stemme for den Fordeling som nu bliver foreslaaet, uagtet jeg selv i sin Tid havde været med til at indstille til Den overordentlige Kommission, fra denne til Ministeriet og igen fra Afviklingsudvalget til Ministeriet, at en Fordeling fandt Sted paa tilsvarende Maade som her. Jeg har allerede sagt, at jeg oprindelig var imod, at man paa denne Maade vilkaarligt tog Penge ud af Statens Kasse, og min Stilling var præcis som Landstingsmand Døckers, ja, hans Stilling var endogsaa skarpere end min, idet han udtrykkelig fremhævede, at han ikke ubetinget vilde give Forslaget Tilslutning, selv om han maatte erkende, at Forholdet laa saaledes, at man saa at sige var nødsaget dertil. Han tog udtrykkelig Forbehold, han hævdede bestemt, at Pengene burde blive i Statens Kasse.

Det er noget ejendommeligt nu at møde det ærede Medlem Hr. Pinstrup som den, der ubetinget kræver, at Pengene skal blive i Statens Kasse. Det er ejendommeligt at høre det ærede Medlem Hr. Pinstrups Jammerklager over den Hudeordning, vi har haft, ligesom det ogsaa er ejendommeligt at høre Landbrugsministeren udtale sig i saa kraftige Vendinger om Hudeordningen, som han betegnede som værende af den Beskaffenhed, at den ikke er til at forstaa for noget Menneske. Forholdet er, som jeg allerede har gjort opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup har været med til at udarbejde denne Ordning lige til dens mindste Enkeltheder, og er den saa indviklet, at det har været forbundet med Hovedpine for Landbrugsministeren at finde ud af den, saa skyldes det for en væsentlig Del det ærede